

РЕШЕНИЕ

№ 318

София, 21 септември 2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и втори май две хиляди двадесет и трета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИНА ТОПУЗОВА
ЧЛЕНОВЕ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
СПАС ИВАНЧЕВ

при секретар: Мариана Петрова
и в присъствието на прокурора Калин Софийски
изслуша докладваното от съдия Ружена Керанова
н. дело № 293/2023 година

Касационното производство е образувано по протест на прокурор при Апелативна прокуратура – София и по жалба, подадена от защитника на подсъдимия И. Л. Е., срещу въззивна присъда № 460002 от 16.11.2022г., постановена по ВНОХД № 488/2020 г. от Софийския апелативен съд (АСНС-закрит).

Касационният протест се позовава на всички отменителни основания по чл. 348, ал.1 от НПК. В обхвата на второто от тях са развити съображения за липса на мотиви, противоречие между изложената от съда фактология и обявения оправдателен диспозитив, неяснота и непълнота в мотивите на съдебния акт относно изключването на конкретни гласни доказателствени източници. Касационният повод по чл. 348, ал.1, т. 1 от НПК е мотивиран с довода за неправилна оценка на събрания доказателствен материал, довел до незаконосъобразно оправдаване на подсъдимите Т. С., В. Р. и И.Е. за участие в организирана престъпна група, а първите и за вторичната престъпна дейност, вменена им с обвинителния акт. Явната несправедливост на наказанието, определено на подсъдимия Е., се обосновава с доводи за неправилна преквалификация на деянията и с липса на мотиви за смекчаването на санкцията лишаване от свобода и на размера на изпитателния срок по чл. 66, ал.1 от НК. Отправеното искане е за отмяна на постановената присъда и връщане на делото за ново разглеждане.

Жалбата на подсъдимия И. Е. също се позовава на основанията по чл. 348, ал.1 от НПК. Претенцията за допуснато нарушение на материалния закон се обосновава с доводи, че осъдителната присъда се явява постановена при липса на доказателства за извършено от подсъдимия престъпление, а приетата от съда фактическа обстановка е счетена за нелогична и повтаряща твърдяното в обвинителния акт. Наличието на касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК се поддържа с аргумент, че осъдителните съдебни актове на предходните инстанции почиват на предположения и на свидетелски показания от досъдебното производство. Определеното от въззивната инстанция наказание за престъплението по чл. 354а, ал.1 от НК в размер на една година и шест месеца лишаване от свобода е счетено за явно несправедливо. Твърди

се, че установеният превес на смекчаващите отговорността обстоятелства изисква да се наложи наказание „при условията на чл. 55 от НК, което да е по-ниско от определеното общо наказание и да бъде отложено за изпълнение при условията на чл. 66 от НК“. В заключение с жалбата се отправя искане за отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимия или алтернативно – за връщане на делото за ново разглеждане или за намаляване размера на наложеното наказание, като се приложи чл. 55 и чл. 66 от НК.

В съдебното заседание прокурорът от Върховната касационна прокуратура поддържа протеста и допълненията към него, като подчертава, че квалифицираната в протеста липса на мотиви произтича от непълен доказателствен анализ. Пледира за отмяна на въззивния съдебен акт и ново разглеждане на делото от апелативния съд.

Подсъдимият И. Е. и неговият защитник поддържат подадената жалба по съображенията и исканията, направени в нея.

По делото е постъпило писмено възражение от защитника на подсъдимите Т. С. и В. Р.. В съдебното заседание тези подсъдими и процесуалният им представител оспорват протеста и пледират за оставяне в сила на атакувания съдебен акт.

Подсъдимата А. Е. редовно призована, не се явява. Защитникът ѝ поддържа становище за неоснователност на протеста.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното :

С присъда от 15.07.2020 г., постановена по НОХД № 1830/2019 г. от Специализирания наказателен съд, подсъдимите Т. М. С., В. Ю.Р. и И. Л. Е. са признати за виновни в това, че от неустановена дата на месец септември 2015 г. до 23.11.2015 г., в гр. София, гр. Костинброд и на територията на страната, първият от тях ръководил, а останалите участвали в организирана престъпна група (ОПГ), с участници : В. Ю. Р., И.Л. Е., А. В. А., В. Н. Х. и А. П. Е., създадена с цел да върши престъпления по чл. 354а от НК и с користна цел, поради което и на основание чл. 321, ал.3, т. 1 във вр. с ал.1 във вр. с чл. 54 от НК (за подсъдимия С.) и на основание чл. 321, ал.3, т. 2 във вр. с ал. 2 и чл. 55 от НК (за подсъдимите Р. и Е.) са осъдени, както следва : подсъдимият Т. С. - на пет години лишаване от свобода; подсъдимият Р. - на две години и единадесет месеца лишаване от свобода; подсъдимият Е. – на две години лишаване от свобода.

Със същата присъда подсъдимите Т. С. и Вл. Р. са признати за виновни в това, че на 23.11.2015 г., в гр. Костинброд, в съучастие като съизвършители и без надлежно разрешително разпространили на А. В. А. високорисково наркотично вещество – марихуана и амфетамин, като деянието е извършено в изпълнение на решение на ОПГ, поради което и на основание чл. 354а, ал.2, т. 1 във вр. с ал.1 във вр. с чл. 20, ал.2 от НК са осъдени както следва : подсъдимият С. при условията на чл. 54 от НК – на пет години лишаване от свобода и глоба в размер на двадесет хиляди лева; подсъдимият Р. при условията на чл. 55, ал.1, т.1 и ал. 3 от НК -на две години и единадесет месеца лишаване от свобода.

Подсъдимият С. е признат за виновен и в това, че на 23.11.2015 г., в гр. София, без надлежно разрешително държал 0,12 гр. високорисково наркотично вещество (кокаин) на стойност 26, 40 лева, поради което и на основание чл. 354а, ал. 3, т. 1 и във вр. с чл. 54 от НК е осъден на една година лишаване от свобода и глоба в размер на две хиляди лева.

Подсъдимият Р. е признат за виновен в това, че на 23.11.2015 г., в гр. Сливница, без надлежно разрешително държал 0,70 гр. високорисково наркотично вещество

(амфетамин) на стойност 21 лева, поради което и на основание чл. 354а, ал.3, т. 1 във вр. с чл. 55, ал.1, т. 1 и ал. 3 от НК е осъден на десет месеца лишаване от свобода.

С присъдата подсъдимият И. Л. Е. е признат за виновен че на 23.11.2015 г., в гр. София, в лек автомобил, като извършител в съучастие с А. В. А., без надлежно разрешително е държал с цел разпространение високорисково наркотично вещество – марихуана и амфетамин, като деянието е извършено в изпълнение на решение на ОПГ, поради което и на основание чл. 354а, ал. 2, т. 1 във вр. с ал.1 във вр. с чл. 20, ал.2 и чл. 55, ал.1, т. 1 и ал. 3 от НК е осъден на две години лишаване от свобода. Подсъдимият Е. е признат за виновен и в това, че на 23.11.2015 г. като извършител в условията на съучастие с А. А. – извършител и с А. Е. - помагач, без надлежно разрешително разпространил (продал на С. Б.) високорисково наркотично вещество – марихуана с тегло 0,84 гр., като деянието е извършено в изпълнение на решение на ОПГ, поради което и на основание чл. 354а, ал.2, т. 1 във вр. с ал.1 във вр. с чл. 20, ал.2 и чл. 55, ал.1, т. 1 и ал. 3 от НК е осъден на една година лишаване от свобода.

На основание чл. 23, ал. 1 и ал. 3 от НК на подсъдимия Т. С. е определено едно общо най- тежко наказание измежду наложените му, а именно пет години лишаване от свобода и е присъединено наказанието глоба в размер на двадесет хиляди лева.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия Вл. Р. е определено едно общо най- тежко наказание измежду наложените му, а именно две години и единадесет месеца лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено с изпитателен срок от четири години на основание чл. 66, ал.1 от НК.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК на подсъдимия Ил. Е. е определено едно общо най- тежко наказание измежду наложените му, а именно две години лишаване от свобода, изпълнението на което при условията на чл. 66, ал.1 от НК е отложено с изпитателен срок от четири години.

На основание чл. 354, ал. 6 от НК е постановено отнемане в полза на държавата на наркотичните вещества, предмет на престъпленията.

Подсъдимата А.П. Е. е била призната за невинна в това, че на 23.11.2015 г. в гр. София, без надлежно разрешително е държала високорисково наркотично вещество – амфетамин, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдана по повдигнатото ѝ обвинение по чл. 354а, ал.3, т. 1 от НК.

По жалби, подадени от името на подсъдимите Т. С., В.Р. и И. Е., е образувано ВНОХД № 448/2020 г. по описа на Софийския апелативен съд. С оспорената сега въззивна присъда на основание чл. 336, ал.1, т. 3 от НПК първоинстанционният съдебен акт е бил частично отменен и вместо това е постановено оправдаване на подсъдимите, както следва :

- в частта, с която подсъдимият Т. С. е осъден за престъпление по чл. 321, ал.3, т. 1 във вр. с ал.1 от НК, а подсъдимите Вл. Р. и Ил. Е. са осъдени за престъпление по чл. 321, ал.3, т.2 във вр. с ал. 2 от НК и на основание чл. 304 от НПК тримата подсъдими са признати за невинни и оправдани по така повдигнатите им обвинения;

- в частта, с която подсъдимите Т. С. и Вл. Р. са осъдени за извършено от тях на 23.11.2015 г. в гр. Костинброд престъпление по чл. 354а, ал. 2, т. 1 във вр. с ал.1 и чл. 20, ал. 2 от НК и на основание чл. 304 от НПК са признати за невинни и оправдани по повдигнатото им обвинение;

- в частта, с която подсъдимият Т. С. е осъден за извършено от него на 23.11.2015 г. в гр. София престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК и на основание чл. 304 от НПК е признат за невинен и оправдан по повдигнатото му обвинение;

- в частта, с която подсъдимият Вл. Р. е осъден за извършено от него в гр. Сливница на 23.11.2015 г. престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК и на основание чл. 304 от НПК е признат за невинен и оправдан по повдигнатото му обвинение;

- частите относно приложението на чл. 23, ал. 1 от НК по отношение на подсъдимите Т. С. и Вл. Р. и по чл. 354а, ал.6 от НК.

Апелативният съд на основание чл. 337, ал.1, т. 1 и т. 2 от НПК изменил първоинстанционната присъда, както следва :

-деянията на подсъдимия И. Е., осъществени на 23.11.2015 г., са преквалифицирани от престъпления по чл. 354а, ал.2, т.1 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 20, ал.2 от НК в престъпления по чл. 354а, ал.1 във вр. с чл. 20, ал.2 от НК. Признат е за невинен деянията да са извършени от лице, което действа в изпълнение на решение на ОПГ и е оправдан по това обвинение;

- наказанието от две години лишаване, наложено на подсъдимия Е. при условията на чл. 55, ал.1, т. 1 от НК по обвинението по чл. 354а, ал.1 във вр. с чл. 20, ал.2 от НК за държане с цел разпространение на високорискови наркотични вещества, е намалено на една година и шест месеца;

- намален е размерът на общото наказание, определено на Е. при условията на чл. 23, ал.1 от НК от две години на една година и шест месеца лишаване от свобода;

- намален е от четири на три години изпитателният срок по чл. 66, ал.1 от НК, за който е отложено изпълнението на определеното общо наказание.

В съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал.4 от НПК в тежест на подсъдимия Е. съдът е възложил разноските по делото в размер на 607, 01 лева, направени по обвиненията, за които е признат за виновен.

В останалата част присъдата на основния съд е била потвърдена.

Посочените съдебни актове не са единствени по делото. Преди това с присъда, постановена по НОХД № 2316/2017 г. по описа на Специализирания наказателен съд, подсъдимият Т. С. е бил признат за виновен и осъден за извършено престъпление по чл. 321, ал.3, т. 1 във вр. с ал.1 от НК. Подсъдимите В. Р., И.Е., А. А., В. Х. и А. Е. са били признати за виновни и осъдени по чл. 321, ал.3, т.2 във вр. с ал. 2 от НК. Подсъдимите са били признати за виновни и осъдени и по обвиненията за вторичната престъпна дейност по чл. 354а от НК - за държане и разпространение на наркотични вещества, с изключение на подсъдимата Е. по отношение на едно от деянията за държане на амфетамин, за което тя е призната за невинна и оправдана по повдигнатото ѝ обвинение.

По жалби на част от подсъдимите е било образувано въззивно производство, като с решение № 25/21.05.2019 г., постановено по ВНОХД №112/2019 г., първоинстанционната присъда е била отменена и делото върнато за ново разглеждане от друг състав на съда. След връщане на делото с определение от 18.10.2019 г. по НОХД № 3921/2019 г. на Специализирания наказателен съд е одобрено споразумение между прокурор от Специализираната прокуратура и защитниците на подсъдимите А. А. и В. Х., по силата на което те са се признали за виновни за извършени престъпления, така както са им били повдигнати с обвинителния акт. Със същото определение е одобрено споразумение и за подсъдимата А. Е. с изключение на посоченото по – горе деяние, за което тя е била оправдана.

I. Протестът срещу въззивната присъда е неоснователен.

Изтъкнатите доводи са насочени към обосноваване на оплаквания за процесуални нарушения от категорията на абсолютните – липса на мотиви. Първо, трябва да се отбележи, че развитите съображения, макар и представени в подкрепа на претенция за допуснато процесуално нарушение по смисъла на чл. 348, ал.3, т. 2 от НПК, отразяват предимно несъгласие с дадената от въззивния съд оценка на доказателствените материали и с приетите въз основа на тях фактическите констатации. Всъщност, по същество се настоява определени доказателствени

източници да бъдат интерпретирани единствено по предложения от касатора начин, противостоящ на съдебния прочит на доказателствената съвкупност.

Упрекът за липса на мотиви по съществени въпроси от предмета на доказване е неоснователен. Несъмнено, както е посочено и в протеста, в съдебната практика наличието на това нарушение се приема за реализирано както при пълно тяхно отсъствие, така и при непълна, неясна вътрешно противоречива аргументация на съдебния акт, пречатваща страните и контролната инстанция да проследят действителната воля на съда по същество. Съдържанието на въззивния съдебен акт не подкрепя заявеното твърдение. Второстепенният съдебен състав е проверил правилността на невлязлата в сила присъда. Провел е пространно съдебно следствие, попълвайки доказателствените материали с гласни доказателствени средства и експертни мнения по техническа експертиза, почеркова експертиза и съдебно медицинска експертиза по метода на ДНК профилиране. Извършил е собствен анализ на всички доказателствени източници, на база на които е защитил заключението си по фактите и приложимото право.

В протеста с препращане към мотивите на атакувания съдебен акт (стр.12-23) се изтъква, че те са в противоречие с постановения оправдателен диспозитив, тъй като изградените там фактически констатации подкрепяли обвинителната теза за съпричастност на подсъдимите С., Р. и Е. към членство в ОПГ. Непредубеденият прочит на мотивите на присъдата в посочената им част не разкрива фактология, която да води до съмнителност на оправдателните изводи на съда относно обвинението по чл. 321 от НК. Съдът е разкрил дейността на подсъдимата Е. и сключилите споразумение А. и Х.. Проследен е начинът на осъществяване на връзката между клиентите потребители - свидетелите Б. и К., и конкретните действия на посочените подсъдими по предоставянето на наркотични вещества на последните. Отражена е причината и развитието на специализирана полицейска операция, местонахождението и действията на полицейските служители, участвали при нейната реализация. Ясно е изразена позицията на въззивния съд кои факти намира за установени и защо се дистанцира от възприетите от първата инстанция фактически констатации, намиращи опора само в изготвените веществени доказателствени средства (ВДС) от използваните специалните разузнавателни средства (СРС) и частично в прочетените по реда на чл. 279, ал.2 във вр. с ал.1, т. 4 от НПК обяснения на подсъдимата Е..

На следващо място, като процесуален порок се отбелязва присъствие на неяснота в мотивировката на съда за изключването от доказателствената съвкупност на показанията на свидетеля Д.И. Точно обратното следва от мотивите на присъдата. Въззивният съд, както и първоинстанционният, са анализирали показанията на коментирания свидетел от гледна точка на формалната им допустимост и на тяхната достоверност. Правилно са ги третирали като годен доказателствен източник в частта им, съдържаща данни за лично възприетите от свидетеля факти. В мотивите на съдебните актове е застъпена тезата на съдебните състави за недопустимост в конкретния случай на заместването на първични доказателства с производни, поради което показанията на И. не са кредитирани в частта им, с която той възпроизвежда информация, станала му известна при експлоатацията на СРС. В допълнение, без да е необходимо подробно да се разисква утвърденото разбиране за естеството и значението на производните доказателства, настоящият състав отбелязва и това, че забраната на чл. 177, ал.1 от НПК относно доказателства, произхождащи от СРС, е относима и към базираните изцяло върху тях доказателствени източници. Процесуално издържан е и отказът на въззивния съд да използва в процеса на доказване показанията на Иванов и в частта им относно основаната на „оперативни

източници“ непроверима информация, по отношение на която е отчетено, че съдържа сведения, предоставени от други неизвестни лица.

Все във връзка с качеството на въззивния съдебен акт се настоява за неяснота в преценката на съда, приел показанията на свидетелката М. за недостатъчни да установят случилото се в гр. Костинброд при срещата между подсъдимите С. и Р. и сключилия споразумение А., след като тя е „възприела предаването на найлонов плик“ от първите двама и получаването му от последния. Така поддържаното възражение очевидно не държи сметка за съдържанието на свидетелските показания. М. последователно и в двете фази на процеса е поддържала, че като участник в реализираната полицейска операция е била разстановена на паркинг пред магазин „М. Vricoldge“ в гр. София. След като е била уведомена от колегите си, включени в екипа за наблюдение и проследяване за състоялата се среща между посочените лица, тя се е насочила към гр. Костинброд, където е възприела вече задържаните подсъдими С. и Р. Тоест, М. не пресъздава свои лични възприятия, както се поддържа в протеста, а узнатото от други лица. В мотивите на обжалваната присъда показанията ѝ не са пренебрегнати или превратно възприети. Напротив, те правилно са определени като източник на производни доказателства, използването на които е обосновано с установената недостъпност на първични доказателства, въпреки положените процесуални усилия от съда. Показанията са обсъдени в детайли, оценени според действителното им съдържание и с оглед на доказателствения им принос за разкриването на фактическата обстановка, което личи от пространните съдебни разсъждения, отразени на стр. 24-25, стр. 42-44 от мотивите на присъдата. В доказателствената дейност на съда във връзка с тази част на съдебния акт няма процесуални нарушения от категорията на абсолютните или индици за селективно тълкуване на съобщеното от Момчева. В този смисъл не се открива претендираната неяснота в мотивировката на присъдата, която да злепоставя възможността да се разбере действителната воля на съда по отношение на съдържащата се в коментирания доказателствен източник информация и нейната недостатъчност за обосноваване на претендираните обвинителни факти.

В протеста е споделено становището, че действително осъдителната присъда не може да се основава единствено на прочетени обяснения на обвиняем, депозирани в досъдебното производство пред разследващ орган, или на доказателства, получени от прилагане на СРС (чл. 279, ал. 4 и чл. 177, ал. 1 от НПК). Отправената критика към съдебните мотиви е за отсъствие на изложени аргументи „дали в комбинация от едновременното прилагане на двата способа събраните доказателства могат да обосноват осъждане“.

Въззивният съд се е спрял на въведените с цитираните разпоредби забрани. В отговор на претенцията за непълнота на мотивите настоящият състав насочва и към изразяваното вече становище на касационната инстанция, че принципната невъзможност за осъждане въз основа на съвкупност от доказателства, събрани както поотделно, така и чрез комбинация от посочените способности за доказване, произтича не от изрично регламентирана в НПК забрана, а от стандартите за справедлив процес по чл. 6 от ЕКЗПЧОС. Това разбиране очевидно е възприето и в протеста, тъй като в него е направен опит да се обоснове тезата, че наред с прочетените обяснения на подсъдимата Е. от досъдебното производство доказателства за престъпната дейност на подсъдимите се съдържат и в показанията на свидетелите М. С. и А. И.

Поддържана и така, претенцията си остава неоснователна, защото извършената от съда процесуална дейност не разкрива игнориране или едностранчиво обсъждане на сочените доказателствени източници. Показанията на свидетелите С. и И. са били

предмет на съдебно внимание, като в мотивите подробно са отбелязани всички основания, поради които втората инстанция не се е отнесла с доверие към тях. В детайли е проследено съдържанието на показанията, депозираните при разпитите им в досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281, ал. 4 във вр. с ал.1, т. 1 от НПК и е установено, че споделената информация се отнася до времеви период, предходен на инкриминирания по делото, както и че тези на С. представляват частично и свидетелстване по слухове.

С препращане към показанията на свидетелите Е. Й. и Б. И. се твърди, че обвинението срещу подсъдимия С. по чл. 354а, ал. 3, т.1 от НК, извършено в гр. София, за държане на наркотични вещества е доказано. В протеста не е сметено за необходимо да се разясни доказателствения принос на посочените показания за обосноваване на обвинителната теза. Разбира се, по-същественото е, че цитираните гласни доказателствени източници не са игнорирани от въззивния съд, но в тях не са открити конкретни и убедителни доказателства в подкрепа на посочените в обвинителния акт релевантни факти за авторството на подсъдимия С.. По отношение на оправдаването на подсъдимия Р. за извършено от него в гр. Сливница престъпление по чл. 354а, ал. 3, т.1 от НК, извън общо заявената претенция, че доказателства се съдържат в протокола за претърсване и изземване, не се изтъкват доводи в насока на оспорване на дадения от решаващия съдебен състав мотивиран прочит на доказателствената съвкупност.

Принципно, държането на наркотични вещества, както се твърди в протеста, може да се извърши от дееца дори и на „публично място“, достъпно и за други лица. Така изразената позиция застъпва една от възможните хипотези, но за ангажирането на наказателна отговорност на дееца е необходимо и доказателствата по делото да обосновават еднозначен извод, че именно той е осъществявал фактическата власт върху тях. В мотивите на проверявания акт съдът, обсъждайки данните, изводими от протоколите за извършени действия по претърсване и изземване, съобразени в съвкупност с показанията на Ем. Й., Б. И. и на М. С., убедително е аргументирал заключението си, че авторството на деянията на двамата подсъдими не е доказано по изискуемия се от закона несъмнен начин като основен критерий за постановяване на осъдителна присъда.

Обобщено казано, апелативният съд не търпи критика при интерпретацията на гласните доказателствени източници, както и на останалите елементи от формираната доказателствена съвкупност, защото е извършена в съответствие с изискванията на чл. 14 и чл. 107 от НПК. Проследил е дейността на основния съд, но не се е лишил и от собствена преценка, в резултат на която е достигнал до извода, че чрез събрания и постижим в този процес доказателствен материал (вкл. и във въззивната процедура), не се постига стандартът, заложен в чл. 303, ал.2 от НПК, необходим за постановяване на осъдителен съдебен акт по отношение на подсъдимите С. и Р. и частично за подсъдимия Е.. Настоящият състав, следвайки неведнъж изразяваното становище на касационната инстанция, отбелязва, че преценката както за достоверността и надеждността на доказателствените източници, така и за тяхната достатъчност да обусловят един или друг извод, вкл. за липсата на безспорна доказателствена основа за осъждане, е суверенно правомощие на решаващия съд, стига да е ясно по какъв начин това е постигнато. В разглеждания случай убеждението на втората инстанция не е произволно направено, а се базира на обективна и внимателна оценка на ангажираните доказателствени материали. Изложеният доказателствен анализ позволява да се проследи начинът на взетото по вътрешно убеждение от съдебния състав решение по значимите за отговорността на подсъдимите въпроси. Не е налице липса на мотиви, предполагаща отмяна на присъдата на основание чл. 348, ал.3, т. 2 от НПК.

Поради изложеното въззивната присъда не страда от твърдените в протеста пороци от процесуален характер, позволяващи ревизия на атакувания съдебен акт по касационен ред.

Не се открива такава възможност и по отношение на довода за неспазване на материалния закон, който се обосновава единствено с аргументите, изложени за процесуалните нарушения. Поддържано само като резултат от тези нарушения касационното основание на чл. 348, ал.1, т. 1 от НПК е неотнормосимо към проверявания съдебен акт.

Доводите, предложени в подкрепа на основанието по чл. 348, ал.1, т. 3 от НПК, за несправедливост на определеното наказание по отношение на подсъдимия Е. също не изискват намеса на касационната инстанция. Част от аргументите са свързани с това, че той е оправдан по обвинението деянията по чл. 354а от НК да са извършени от лице, което действа в изпълнение на решение на ОПГ. При казаното по-горе поддържаният довод е неоснователен.

Несподелимо е и възражението, че съдът не е мотивирал необходимостта от намаляване на наказанието на този подсъдим и на изпитателния срок, определен по чл. 66, ал. 1 от НК. Втората инстанция е споделила като правилни разсъжденията на основния съд, че наказанията на Е. следва да се определят при условията на чл. 55 от НК, чието приложение впрочем не е било оспорвано от държавното обвинение в развилите се две въззивни процедури. Както е известно, въззивният съд разполага със суверенното право да направи собствена оценка на обстоятелствата от значение за индивидуализацията на наказанието и в зависимост от нея да прецени справедливостта му в рамките на наказуемостта по възприетата от него правна квалификация. Именно така е процедирал и апелативният съд, съобразявайки предпоставките на чл. 55 от НК и следващата се от това необходимост от корекция в размера на наказанието лишаване от свобода на подсъдимия Е.. В съответствие с редуцираното по размер наказание лишаване от свобода, определящо и за общото по чл. 23, ал.1 от НК, е предприел и намеса в тази част на присъдата.

По отношение на изпитателния срок, за който е отложено изтърпяването на определеното общо наказание от една година и шест месеца лишаване от свобода, съдът е съобразил чл. 66, ал. 2 от НК и критериите за справедливост.

II. Жалбата на подсъдимия И.Е. е неоснователна.

Съдържанието на сезиращия документ изисква известни уточнения относно предмета на настоящата проверка. Оспорването се обосновава и с доводи за фактическа необоснованост на присъдата, която както е известно не е сред касационните основания, ако не е резултат от допуснати процесуални нарушения. Отправеното искане в тази връзка за оправдаването на подсъдимия би било постижимо единствено, ако приетата за установена фактология във въззивното решение не обуславя съставомерно негово поведение (виж, чл. 354, ал.1, т. 2 във вр. с чл. 24, ал.1, т. 1 от НПК). В конкретния случай към изложената от въззивния съд фактическа обстановка такъв подход е неприложим. Независимо от не съвсем точната формулировка на доводите и отнасянето им към съответния касационен повод, недоволството на касатора е ясно, но е неоснователно.

В жалбата се изтъква, че атакуваният съдебен акт „преповтаря“ твърденията в обвинителния акт, който довод, макар и без особена съдържателност, насочва към претенция за липса на мотиви. Несъмнено, както неведнъж е посочвано и в съдебната практика, функциите на въззивния съдебен акт не могат да бъдат успешно осъществени с дословното възпроизвеждане на съдържанието на мотивите към присъдата, респективно на обвинителния акт, без решаващият второинстанционен състав да е разгледал доводите на страните, да им е дал конкретен отговор и без да е осъществил

собствена самостоятелна проверка на доказателствените материали, на приетите факти и на направените въз основа на тях правни изводи.

В разглеждания случай атакуваният съдебен акт, както вече се посочи по повод протеста, обективира самостоятелна дейност на въззивния съд по установяване на релевантните факти, мотивиран анализ на доказателствената съвкупност и собствена оценка на доказателствата. Мотивите на въззивната присъда не преповтарят съдържанието на обвинителния акт и това ясно личи от аргументирания отговор на отправените от защитата възражения, част от които очевидно са били приети за основателни и подсъдимият Е. е бил оправдан за конкретни елементи, включени в рамките на повдигнатото обвинение. Обстоятелството, че втората инстанция е възприела частично обвинителната теза за доказана, не може да се третира като механично преповтаряне на обвинителните твърдения на прокурора, защото установените факти са изведени в резултат от процесуално издържан анализ и се подкрепят от обективно наличната доказателствена съвкупност.

В подкрепа на оспорването в жалбата е заявено, че съдебният акт почива на прочетени свидетелски показания от досъдебното производство без съгласието на подсъдимия. Касаторът не пояснява за кои приобщени показания, поставени в основата на осъждането, става дума. Формулирано по този начин оплакването явно има предвид показанията на свидетеля С. Б. от досъдебното разследване, приобщени по чл. 281, ал. 4 от НПК, съответно въведената забрана по чл. 281, ал.8 от НПК.

Прегледът на мотивите към въззивната присъда лишава от основание заявената претенция. Втората инстанция задълбочено е проверила изявленията на свидетеля Б. (лицето, на което подсъдимият Е. и осъденият А. са разпространили наркотичното вещество), съдържащи се в разпитите му от двете фази на процеса, след което е изложила и съображенията си в кои части и защо им се доверява. Въззивният съдебен състав не търпи упрек и за това, че в нарушение на чл. 281, ал.8 от НПК е обосновал изводите си само върху показанията на Борисов, дадени в предходната процесуална фаза, приобщени посредством техниката по чл. 281, ал.4 от НПК. Осъдителната присъда срещу касатора е основана и на прочетените показания на свидетеля, но те съвсем не са единствените, върху които са изградени същностните заключения на съда. В съдебния акт е извършен прецизен анализ на останалия доказателствен материал, източник на обвинителни доказателства – показанията на Д. и Х., наблюдавали и възприели конкретните действия на подсъдимия по предоставянето на инкриминираното вещество на свидетеля Б.; резултатите от извършените действия по претърсване на автомобила и изземване на откритите в него предмети и субстанции, данните от протокола за оглед, установяващи изхвърленото пакетче от свидетеля Б..

Настоящият касационен състав не намира основание да сподели и декларативната оценка в жалбата за постановяване на присъдата върху предположения. Фактическите заключения на апелативния съд са базирани на достатъчен по обем и убедителност доказателствен материал, както се посочи. Дейността на Е. по разпространение и държане с такава цел на наркотични вещества е установена в момента на извършването ѝ. Иззети са описаните в обвинителния акт наркотични вещества, намиращи се в автомобила и това, получено от купувача Б., и по експертен път е установен техният вид, количество и съдържание на активен компонент. По делото е постигнат доказателствения стандарт, поради което присъдата не е постановена в нарушение на чл. 303, ал.1 от НПК.

Твърдението за нарушение на материалния закон е обосновано единствено с отхвърлените вече доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което и така поднесеното оплакване не изисква конкретен отговор.

Доводите, представени в подкрепа на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК и отправените искания за приложение на чл. 55 и чл. 66 от НК, са неоснователни.

Вече се посочи, че при индивидуализацията на наказанието на Е. и начинът на неговото изтърпяване посочените разпоредби от закона са били приложени още от първата инстанция. Апелативният съд, съобразявайки извършената от него преквалификация на деянието в по-леко наказуемо престъпление и наличните данни, значими за степента на отговорността на подсъдимия, е коригирал както срокът на лишаването от свобода, така и на определения изпитателен срок по чл. 66, ал.1 от НК.

Изброените в жалбата облекчаващи отговорността на подсъдимия фактори (добри характеристични данни и продължителността на водената наказателна процедура) не са пренебрегнати от въззивния съд, а са взети предвид и са получили справедлива оценка при отмерване на конкретния обем на дължимата се спрямо него наказателна принуда. С отложеното изтърпяване на определеното по чл. 23 от НК общо наказание, при това за минималния изпитателен срок, предвиден в закона, съдът е дал възможност на Е. да поправи поведението си, без да търпи неблагоприятията на затворническата изолация.

По изложените съображения не са налице основания касационната инстанция да упражни правомощията си по чл. 354, ал.2, т. 1 във вр. с чл. 348, ал. 5 от НПК.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал.1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА присъда №460002/16.11.2022 г., постановена по ВНОХД № 448/2020 г. от Софийския апелативен съд (АСНС – закрит).

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.